

Capitolul 1

— **T**intele prinse în vizor, stânga față.

Vocea prietenei mele era la fel de rece ca vântul care sufla peste Tamisa. Hotărârea ei, la fel de solidă ca vechile ziduri din piatră ale Turnului Londrei, care se înălțau la doar douăzeci de pași mai încolo. Vedeam cum noaptea devine tot mai întunecată — și luminile, tot mai strălucitoare — iar încrederea bunei mele prietene ajunge să fie aproape molipsitoare. *Aproape*. Dar, cum fixam cu privirea mulțimea din depărtare, nu m-am putut împiedica să mă gândesc că *eu nu sunt pregătită pentru așa ceva*.

Adică, să nu mă înțelegeți greșit, sunt pregătită pentru o *grămadă* de situații înfricoșătoare. În definitiv, pe parcursul ultimului an și jumătate am fost victima unei false răpiri, aproape răpită cu adevărat în două rânduri, vizată de o organizație teroristă internațională și de doi băieți incredibil de drăguți. Așadar, înfricoșătoare? Mda, înfricoșătoare, și asta a început cu *mult* în trecut.

Numai că, în momentul acela, eu și Rebecca Baxter eram pe patine, pe gheața patinoarului care odinioară fusese șanțul cu apă din jurul Turnului Londrei. Eram copleșite, atât numeric, cât și ca gabarit. Prin urmare, ceva anume din momentul acela era... înfiorător.

Chiar dacă cea mai bună prietenă a mea îmi era alături. Chiar dacă școala noastră ne pregătise atât de bine.

Chiar dacă învățam la o școală pentru spioane.

— Ooo, Cam. Ei privesc chiar înapoi.

O parte din mine spera ca Bex să se fi referit la tatăl ei, care stătea în picioare lângă chioșcul alimentar al patinoarului, sau la mama ei, aflată la ieșirea dinspre est. Îmi doream din tot sufletul ca Bex să fi vorbit despre agenții infiltrați prin mulțime, având ca misiune apărarea mea: ca, de exemplu, femeia cu rucsacul, care se ținuse după coada noastră toată după-amiaza, sau bărbatul care se plasase în vârful lui Tower Bridge, fiindcă se întindea peste Tamisa și-i oferea un punct de observație foarte bun asupra tuturor arterelor de circulație pe o rază de aproape un kilometru. Cu toate acestea, o cunoșteam suficient de bine pe Rebecca Baxter ca să-mi dau seama că nu vorbea despre spioni. Ea vorbea despre... băieți.

Când Bex a făcut, fără pic de efort, o piruetă și a început să patineze de-a-ndăratelea pe lângă gașca băieților care stăteau să rădă și să se dea în spectacol la marginea patinoarului, absolut toți au întors capetele să se holbeze la ea. Eșarfa roșie îi flutura în bătaia vântului când m-a întrebat, zâmbind:

— Așadar, pe care îl vrei?

— Nu, mersi, i-am răspuns, ridicând din umeri. Încerc să mă las.

Adică, sigur, arătau drăguț, erau simpatici și păreau complet inofensivi, dar dacă există un lucru pe care să-l știm noi, Fetele Gallagher, atunci acela e că aparențele pot să fie total înșelătoare.

— Haide, Cam, s-a rugat Bex. Ce zici de cel înalt?

— Nî.

— Ăla mic?

— Nu, mersi, am refuzat, scuturând din cap.

— Ăla cu...

Dar Bex n-a mai continuat. A făcut ochii mari și s-a holbat undeva în spatele meu, însă eu eram cu mintea la o noapte friguroasă din Washington, D.C., și la o caniculară

după-amiază pe acoperișul unui hotel din Boston, și cele mai înfricoșătoare momente din viața mea mi s-au derulat fulgător prin fața ochilor.

Am simțit cum inima începe să-mi bată cu putere.

— Ce e? am întrebat-o.

Am cercetat mulțimea, încercând să zăresc, fie și în treacăt, ceea ce văzuse Bex.

— Cam..., a început ea.

M-am rotit pe gheață, așteptând să văd pe fața mamei lui Bex, sau pe-a tatălui său, sau a unora dintre păzitorii mei apărând aceeași expresie șocată pe care-o zăream în ochii prietenei mele, însă chipurile tuturor erau impasibile.

— Bex, am întrebat încă o dată, acum pe un ton răstit, ce e?

— Nimic. Doar că... Ia spune-mi, Cam...

Zâmbetul ei era viclenie în stare pură, și vorbea atât de tărăgănat, încât îmi cam venea să-i trag una.

— Ia spune-mi... ești sigură că te-ai lăsat de *toți* băieții?

— Bex, ce tot spui? m-am mirat.

Însă buna mea prietenă doar și-a țuguia buzele, și-a dus mâna la gură și a zis:

— *Hopa!*

Și atunci, Rebecca Baxter, fata cu cea mai formidabilă coordonare a mișcărilor din tot Colegiul Gallagher pentru Tinere Excepționale (în care, puteți să mă credeți, se găsesc câteva fete cu o *foarte bună* coordonare), s-a împiedicat și s-a rostogolit pe gheață.

Ei bine, s-a dovedit că prefăcutele căzături pe gheață reprezintă o metodă excelentă de a-i face pe băieți să înceteze cu holbatul și să se pună în mișcare. Desigur, cealaltă colegă de cameră a noastră, Liz, ar fi avut fără îndoială nevoie de mai multe dovezi până să ateste că afirmația aceasta ar fi o certitudine științifică, dar având în vedere faptul că numărul băieților care se holbau era de opt, iar numărul băieților care s-au repezit întru salvarea lui Bex a fost de șapte, aș

O parte din mine spera ca Bex să se fi referit la tatăl ei, care stătea în picioare lângă chioșcul alimentar al patinoarului, sau la mama ei, aflată la ieșirea dinspre est. Îmi doream din tot sufletul ca Bex să fi vorbit despre agenții infiltrați prin mulțime, având ca misiune apărarea mea: ca, de exemplu, femeia cu rucsacul, care se ținuse după coada noastră toată după-amiaza, sau bărbatul care se plasase în vârful lui Tower Bridge, fiindcă se întindea peste Tamisa și-i oferea un punct de observație foarte bun asupra tuturor arterelor de circulație pe o rază de aproape un kilometru. Cu toate acestea, o cunoșteam suficient de bine pe Rebecca Baxter ca să-mi dau seama că nu vorbea despre spioni. Ea vorbea despre... băieți.

Când Bex a făcut, fără pic de efort, o piruetă și a început să patineze de-a-ndăratelea pe lângă gașca băieților care stăteau să rădă și să se dea în spectacol la marginea patinoarului, absolut toți au întors capetele să se holbeze la ea. Eșarfa roșie îi flutura în bătaia vântului când m-a întrebat, zâmbind:

— Așadar, pe care îl vrei?

— Nu, mersi, i-am răspuns, ridicând din umeri. Încerc să mă las.

Adică, sigur, *arătau* draguț, erau simpatici și păreau complet inofensivi, dar dacă există un lucru pe care să-l știm noi, Fetele Gallagher, atunci acela e că aparențele pot să fie total înșelătoare.

— Haide, Cam, s-a rugat Bex. Ce zici de cel înalt?

— Nî.

— Ăla mic?

— Nu, mersi, am refuzat, scuturând din cap.

— Ăla cu...

Dar Bex n-a mai continuat. A făcut ochii mari și s-a holbat undeva în spatele meu, însă eu eram cu mintea la o noapte friguroasă din Washington, D.C., și la o caniculară

după-amiază pe acoperișul unui hotel din Boston, și cele mai înfricoșătoare momente din viața mea mi s-au derulat fulgător prin fața ochilor.

Am simțit cum inima începe să-mi bată cu putere.

— Ce e? am întrebat-o.

Am cercetat mulțimea, încercând să zăresc, fie și în treacăt, ceea ce văzuse Bex.

— Cam..., a început ea.

M-am rotit pe gheață, așteptând să văd pe fața mamei lui Bex, sau pe-a tatălui său, sau a unora dintre păzitorii mei apărând aceeași expresie șocată pe care-o zăream în ochii prietenei mele, însă chipurile tuturor erau impasibile.

— Bex, am întrebat încă o dată, acum pe un ton răstit, ce e?

— Nimic. Doar că... Ia spune-mi, Cam...

Zâmbetul ei era viclenie în stare pură, și vorbea atât de tărăgănat, încât îmi cam venea să-i trag una.

— Ia spune-mi... ești sigură că te-ai lăsat de *toți* băieții?

— Bex, ce tot spui? m-am mirat.

Însă buna mea prietenă doar și-a țuguiait buzele, și-a dus mâna la gură și a zis:

— *Hopa!*

Și atunci, Rebecca Baxter, fata cu cea mai formidabilă coordonare a mișcărilor din tot Colegiul Gallagher pentru Tinere Excepționale (în care, puteți să mă credeți, se găsesc câteva fete cu o *foarte bună* coordonare), s-a împiedicat și s-a rostogolit pe gheață.

Ei bine, s-a dovedit că prefăcutele căzături pe gheață reprezintă o metodă excelentă de a-i face pe băieți să înceteze cu holbatul și să se pună în mișcare. Desigur, cealaltă colegă de cameră a noastră, Liz, ar fi avut fără îndoială nevoie de mai multe dovezi până să ateste că afirmația aceasta ar fi o certitudine științifică, dar având în vedere faptul că numărul băieților care se holbau era de opt, iar numărul băieților care s-au repezit întru salvarea lui Bex a fost de șapte, aș

considera că rezultatele noastre au fost destul de solide sub aspect statistic.

Dar, sinceră să fiu, în momentul acela statistica însemna pentru mine ultimul subiect care m-ar fi putut preocupa, fiindcă fulgi albi și pufoși pluteau pe cerul nopții între mine și singurul dintre băieți care nu se mișcase, băiatul care nu leșinase, băiatul care doar stătea lângă mantinelă cu mâinile în buzunare, privindu-mă fix și zicând:

— Un An Nou fericit, Fată Gallagher.

Există o gamă destul de largă de sentimente cu care orice fată — cu atât mai mult o Fată Gallagher — se poate întâlni în oricare zi: de la bucurie la tristețe, de la frustrare la entuziasm.

În momentul acela, ar fi destul de corect să afirm că eu le simțeam pe toate.

Și că încercam să nu arăt nimic din ele.

Cei șapte pretendenți ai lui Bex au îngenuncheat lângă ea pe gheață, în timp ce pe mine patinele mă trăgeau tot mai aproape de băiatul care zăbovea lângă mantinelă.

— Am impresia că ți-e frig, am reușit cumva să-i spun.

— Am avut o geacă mai călduroasă, dar i-am dat-o unei fete.

— N-a fost prea inteligent din partea ta.

— Nu, a răspuns, zâmbind cu un aer cunoscător și clătînând din cap. Probabil că n-a fost.

Cu toate că îl cunosc de aproape un an, ar mai fi o *grămădă* de lucruri pe care încă nu le știu despre Zachary Goode. Ca, de exemplu, cum se face că săpunul și șamponul miros mult mai bine pe el decât pe oricine altcineva. Sau unde se duce când nu apare în chip misterios în puncte întâmplătoare (și frecvent periculoase) ale vieții mele. Și, mai mult decât orice, nu știu cum, atunci când a amintit despre geacă, m-a făcut să mă gândesc la partea plăcută, romantică, a

noptii de noiembrie din anul trecut, când mi-o dăduse, și nu la partea cumplită, sângeroasă, cu teroriștii-internaționali-care-încearcă-să-mă-răpească-pe-mine, care a urmat imediat după.

Cu coada ochiului, am putut vedea că băieții o „ajutaseră” pe Bex să se așeze pe o bancă aflată nu departe, însă Zach n-a părut să remarce. Doar s-a apropiat puțin câte puțin de mine, zâmbind.

— În plus, ție îți venea mai bine.

Colegiul Gallagher ne învață să ne amintim multe lucruri, însă în clipa aceea nu-mi doream decât ca excepționala mea educație să mă fi învățat cum să și uit.

Altfel spus, era o noapte friguroasă, într-un oraș străin, și un băiat incredibil de atrăgător îmi zâmbea, în lumina delicată a beculețelor clipitoare! Ultimele lucruri pe care aș fi vrut să mi le amintesc erau: cea din urmă dată când îl văzusem pe Zach... scrâșnetul cauciucurilor... sau bărbații mascați. Serios vorbesc, uitarea s-ar fi dovedit incredibil de bine-venită în acel moment anume. Numai că eu sunt o Fată Gallagher. Și noi nu uităm nimic.

— De ce am senzația că tu nu ești aici în vacanță?

Am auzit-o pe Bex râzând. Am simțit cum mâna lui Zach coboară, centimetru după centimetru, pe mantinelă, din ce în ce mai aproape de a mea. Pentru o singură clipă, am crezut că ar putea să răspundă *pentru mine*... că era acolo ca să mă vadă pe mine.

— Îl caut pe Joe Solomon, mi-a zis, plimbându-și privirea pe terenurile din jurul Turnului. M-am gândit că poate e cu tine.

Și, exact la fel de repede, bubuiturile inimii mele au căpătat o cu totul altă semnificație. Sigur, părea să fie o întrebare ușoară, însă nimic nu fusese vreodată ușor când era vorba despre profesorul nostru de Operațiuni sub Acoperire. Niciodată.

— Care-i problema? am întrebat, în timp ce în minte mi se învâlmurau cel puțin zece motive pentru care ar fi fost posibil ca domnul Solomon să mă urmeze la Londra... și niciunul dintre ele nu era de bine.

— Nu-i nimic, Fată Gallagher. Probabil că nu-i ni...

— Spune-mi, sau urlu după domnul și doamna Baxter, și-o să poți afla cum de Bex a devenit Bex.

A lovit ușor cu piciorul zăpada bătătorită adunată la marginea patinoarului.

— Era vorba să ne întâlnim acum câteva zile, dar el n-a apărut, mi-a răspuns Zach, privindu-mă fix. Și nici nu m-a sunat.

OK, știu că, în majoritatea cazurilor în care adolescenții spun că nu i-a sunat cineva, de obicei o fac ca să se plângă. Sau să se văicărească. Numai că Zach nu e tocmai genul de tip care se văicărește.

Am simțit frigul pentru prima oară de când eram pe gheață.

— El nu face parte din dispozitivul meu de protecție.

— Mama ta a pornit să caute piste care să ducă spre Cerc, așa e? m-a întrebat Zach. N-ar putea să fie cu ea?

— Nu știu, i-am răspuns. Așa *cred*, dar... nu știu.

— A luat legătura cu familia Baxter?

— Nu știu.

— Dar a...

— Nimeni nu-mi spune mie nimic niciodată, ai uitat? l-am întrerupt, cercetându-i chipul și, în ciuda a toate, nu m-am putut abține să fiu încântată că, în fine, exista un lucru pe care Zach nu-l știa. Nu e deloc amuzant să fii lăsat pe dinafară, nu crezi? l-am întrebat.

— Rebecca! a răsunat vocea mamei lui Bex prin aerul rece.

— Trebuie să pleci, m-a atenționat Zach, făcând un gest cu capul în direcția soților Baxter.

— Dacă domnul Solomon lipsește la întâlniri, atunci înseamnă că trebuie să-l căutăm. Trebuie să le spunem părinților lui Bex... Trebuie s-o sunăm pe mama, ca să poată...

— Nu, s-a răstit Zach, după care a scuturat din cap și s-a silit să zâmbească. Probabil că nu e nimic, Fată Gallagher. Du-te. Distrează-te, mi-a zis, de parcă ar fi și fost posibil.

— Cameron, m-a strigat tatăl lui Bex. Ia-ți rămas-bun acum de la tânărul domn.

— Trebuie să le spunem, Zach. Dacă domnul Solomon o fi dispărut...

— Ei ar ști deja, mi-a amintit Zach, apoi tonul i s-a mai îndulcit. Orice s-ar întâmpla, îți garantez că ei știu mult mai multe decât noi.

Zach s-a desprins de mantinelă și a început să se îndeparteze, în timp ce, în spatele nostru, vocea domnului Baxter s-a auzit și mai tare:

— Hai să mergem, Cammie!

Am privit peste umăr spre tatăl bunei mele prietene, spre mama ei, și spre oamenii care-mi asigurau paza de săptămâni încoace.

— Vin imediat! am zis.

Dar când mi-am întors ochii spre mantinelă, Zach dispăruse deja.

Capitolul 2

Tatăl lui Bex e unul dintre cei mai tari spioni ai Angliei (ca să nu mai spun că e și omul care și-a învățat fata cum să folosească o păpușă Barbie pe post de armă când avea șapte ani), așa că n-am dat fuga după Zach. N-am urlat. Doar am ținut pasul cu Abe Baxter, patinând, încet, lângă el.

— Turnul Londrei este cea mai veche clădire regală aflată încă în folosință oficială și astăzi, Cammie.

— Știe, tată, a replicat Bex, cu toate că A) de fapt, *nu* știam, și B) în momentul de față, aveam mult mai multe adevăruri secrete pe cap.

— Domnule Baxter..., am început, însă tatăl lui Bex arăta deja spre înaltele ziduri din piatră ale Turnului și zicea:

— Numai Bijuteriile Coroanei reprezintă o țintă de Gradul AA...

— Știe, tată, a zis din nou Bex, dându-și ochii peste cap.

Dar n-a părut cu adevărat sâcâită când și-a ridicat privirea spre tatăl ei, ascultându-i continuarea.

— Are porți de siguranță blindate, din titan, și un caroi aj laser cu transformare automată în nouă sute optzeci de puncte, a zis el, dar deodată s-a întrerupt. Voi ai să spui ceva, Cammie?

Însă ceva din felul în care m-a privit m-a făcut să uit de Zach și de domnul Solomon, ba chiar și de Cercul Cavan. Ceva mi-a amintit de faptul că tații spun glume răsuflute. Tații bodegănesc întruna despre istorie și lucruri care în realitate n-au importanță pentru nouăzeci și nouă la sută din populația lumii. Tații uneori își privesc ficele de parcă ar fi mai prețioase decât toate diamantele din Anglia. Mi-am amintit că — odată ca niciodată — mă privise și pe mine așa cineva.

— Am... am vrut doar să vă mulțumesc încă o dată pentru că m-ați invitat să-mi petrec vacanța de iarnă cu dumneavoastră, am reușit să bângui.

M-a strâns ușor de umăr.

— Plăcerea e a noastră, Cameron.

Și, uite-așa, mi-am spus că Zach avea dreptate: probabil că nu era nimic. Totul probabil că era așa cum trebuie. La urma urmei, domnul Solomon e prudent. Domnul Solomon e capabil.

Și totuși, după ce am patinat până la una dintre bănci și am început să-mi dezleg șireturile ghetelor cu patine,

degetele n-au vrut să mă asculte. Era de parcă aș fi uitat cum se respiră.

— Oooh... corbi! a exclamat domnul Baxter, făcându-și loc pe bancă lângă mine. Arăta spre o pasăre neagră care ciugulea firimituri aproape de baza unui zid înalt din piatră. Ei, iată o pagină interesantă de istorie, Cammie. Potrivit legendei, Anglia va cădea dacă vreodată corbii vor părăsi Turnul Londrei.

Am privit pasărea, dar n-am zis nimic. Părea atât de neagră pe fundalul alb al gheții!

— Le scurtează aripile, ca să nu poată zbura departe, m-a informat domnul Baxter, oftând.

Și atunci, cu tot vântul înghețat, mi-am simțit fața arzând. Măinile îmi transpirau în mânuși în timp ce-mi înfășuram fularul în jurul gâtului, dintr-odată amețită, și m-am ridicat, numai în ciorapi pe pământul înghețat, în timp ce patinatorii continuau să ne dea roată.

Domnul Baxter s-a ridicat și el.

— Ce este, Cammie? Ceva în neregulă?

Am scuturat din cap.

— E... nimic.

Însă o senzație începea să mă învăluie: ca un fel de déjà-vu, numai că mai puternic. Era ceva anume în mulțimea aceea, despre care trebuia să știu, ceva pe care trebuia să-l văd. Am scuturat din cap și, pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că văd o femeie înaltă, grațioasă, traversând gheața; mi s-a tăiat respirația când mi-am amintit de femeia de pe acoperișul hotelului din Boston.

— Nu se poate, am bombănit.

Mi-am ridicat privirea spre doamna Baxter și spre colega ei cu rucsac, care se ținuse după noi toată ziua. Amândouă aveau câte un păhăruț cu cafea în mâna dreaptă: semn că în urma noastră drumul era curat, că totul decurgea foarte bine. Dar *nu* decurgea deloc bine. Exista o fantomă în

mulțimea aceea: un lucru pe care trebuia să-l văd. Un lucru pe care trebuia să-l știu.

— Cammie? mă întrebă domnul Baxter, și mâna lui era deja pe umărul meu. Ce e?

— Nu știu, am răspuns, clătînând din cap. Doar că...

Dar, până să pot vorbi mai departe, am auzit un val de pârâituri venind dinspre aparatul de emisie-recepție din urechea domnului Baxter: un strigăt îndepărtat, înfundat. Mai încolo, pe gheață, femeia cu rucsacul s-a răsucit brusc, ca și cum ar fi căutat ceva... pe cineva. Paharul de cafea i-a căzut din mână și s-a rostogolit pe gheață. Iar în momentul acela, gândurile mi-au zburat ca fulgerul spre D.C., apoi și mai departe, în trecut, spre Boston.

Pune mâna pe ea. Cuvintele mi-au răsunat ca un ecou în minte.

Să pună mâna pe mine.

Și deodată luminile s-au stins.

Capitolul 3

Până și în beznă aceea deplină, știam că ordinele răsună mai departe în urechile agenților de pe patinoar. Într-o singură clipă, domnul Baxter m-a și înhățat, trăgându-mă afară de pe gheață, mai aproape de adăpostul zidurilor din piatră ale Turnului.

Simțeam pământul tare și rece sub tălpi, dar nu mai era vreme să-mi iau bocancii: nici măcar o clipă în plus pentru altceva decât fuga, ascultând strigătele care pluteau prin întuneric. M-am sprijinit cu o mână de piatră aspră a peretelui, cu cealaltă ținându-l strâns pe domnul Baxter, în timp ce pătrundeam tot mai adânc în mulțimea turiștilor panicați — croindu-ne drum cu forța prin tot acel haos — până

când, dintr-odată, mâna domnului Baxter a fost smulsa dintr-a mea.

— Cammie! a urlat, și m-am întins spre el prin întuneric, dar era mult prea multă lume. Cammie! a mai strigat o dată, însă înainte să-i pot răspunde, o pereche de brațe puternice mi s-au încleștat în jurul mijlocului, și cineva m-a ținut de zidul din piatră.

Am încercat să ripostez, însă bărbatul mi-a contracarat mișcările, de parcă ar fi știut cu precizie ce fusesem pregătită să fac. Mi-a lipit brațele pe lângă corp atât de strâns, încât n-am mai avut decât o posibilitate: mi-am dat capul înapoi, după care am lovit cu toată puterea. Am simțit lovitura atingându-și ținta; am auzit icnetul de durere al atacatorului. Apoi, altceva: o voce familiară în ureche, zicându-mi:

— Cammie, potolește-te.

Pentru o clipă, mi s-a părut că am și eu un aparat de emisie-recepție în ureche; că vocea profesorului meu ajunge până la mine, învățându-mă cum să-mi salvez viața.

— Cammie, nu te mai zbate, mi-a șoptit vocea, în timp ce, una câte una, luminile de avarie ale Turnului începeau să prindă viață, pălpâind.

Și, prin lumina delicată care se răspândea prin zonă, l-am văzut pe Joe Solomon privindu-mă stăruitor în ochi. L-am simțit apucându-mă de mână.

Și l-am auzit șoptind:

— Fugi.

— Au venit, nu-i așa?

Răsuflarea mea împrăștia aburi cețoși prin aerul rece, dar brațele mele continuau să pompeze și picioarele să alerge, iar profesorul meu să mă țină în continuare zdravăn de mână, trăgându-mă peste terenurile întunecate din jurul Turnului spre o stradă aglomerată a Londrei, în timp ce rosteam cuvintele care mă îngrozeau de săptămâni.

— Cercul... e aici?

— Domnișoară Morgan, nu avem decât un minut la dispoziție până să ne găsească, așa că trebuie să mă asculți cu foarte mare atenție, mi-a răspuns profesorul meu, strângându-mă și mai tare de mână și zorindu-mă, prin fluxul neîntrerupt al circulației, spre Podul Turnului.

— Aveți aparat de emisie-recepție? Trebuie să-i anunțați pe Baxteri că sunt cu dumneavoastră. Trebuie să chemăm echipa de extragere și...

— Cammie, ascultă-mă!

Ordinul lui a răsunat parcă prin întuneric, și ceva din el m-a determinat să mă opresc drept în mijlocul podului. Părea furios, și surescit, și înspăimântat.

Joe Solomon era înspăimântat.

M-a prins de amândoi umerii.

— Cammie, nu avem decât un minut până când ne vor găsi, și atunci te vor lua cu ei...

— Nu! am strigat.

— Ascultă! De-acum, dintr-o zi în alta, vor veni să te ia la școală, iar când vei ajunge acolo, va trebui să...

— Salut, Joe.

Când tatăl lui Bex și-a făcut apariția pe malul întunecat al fluviului, vocea îi era regulată și calmă, însă pe chip avea aceeași expresie ca și Bex când e concentrată și enervată și când nu există forță pe suprafața pământului capabilă s-o oprească.

Și, cu toate astea, domnul Solomon nu s-a întors să-l privească. Mă ținea în continuare strâns de umeri, ca și cum nicio temă din întreaga mea viață nu fusese mai importantă decât cea pe care se pregătea să mi-o dea.

— Cammie, ascultă-mă!

— Haide, Joe, i-a strigat domnul Baxter, de-a lungul podului, începând să înainteze cu alura cuiva care se încordează pentru o confruntare. Predă-te. Dă-i drumul fetei.

Am scuturat din cap. Nimic nu mai avea logică în momentul acela: nici ce spunea domnul Solomon, nici felul în care ne privea domnul Baxter. Niciunul dintre ei nu părea să știe că se aflau amândoi de aceeași parte: de partea mea.

— Nu-i nimic, domnule Baxter, am zis, întorcându-mă spre tatăl lui Bex, gândindu-mă că, poate, nu-mi recunoscuse profesorul. E domnul Solomon! *Joe Solomon*. E...

— Știi cine e, Cammie, m-a întrerupt tatăl lui Bex, apropiindu-se încet. Și el o să meargă cu mine acum: zburăm la Langley și descălcim toată încurcătura.

— Cammie! a insistat domnul Solomon. Nu-l asculta. Ascultă-mă pe mine!

Însă tatăl lui Bex nu avea de gând să tacă.

— Joe, trebuie să-i dai drumul.

Mama lui Bex și-a făcut apariția, din întuneric, în spatele soțului ei.

— Cammie, iubito, vreau ca tu să vii acum spre mine.

Podul era rece și aspru sub tălpile mele, dar nu m-am clintit. Am scrutat cu privirea malurile întunecate ale fluviului, căutând-o pe Bex, simțind nevoia ca ea să mă ajute să le explic părinților ei că făceau o cumplită greșală. Dar tot ce vedeam erau agenții și gărzile de corp, care strângeau rândurile în jurul nostru, și în momentul acela mi-am dat seama că nu căuta nimeni prin mulțime. Nici măcar unul dintre ei nu-i căuta pe oamenii Cercului. În loc de asta, cei care juraseră să mă apere arătau de parcă podul acela ar fi reprezentat pentru mine locul cel mai periculos din întreaga lume.

Când agentul din turnul de observație a apărut la celălalt capăt al podului, mi-am dat seama că suntem înconjurați.

— Cammie, acum! mi-a ordonat doamna Baxter, însă eu am rămas încremenită pe loc.

— Tatăl ei mi-a fost cel mai bun prieten! a strigat profesorul meu, și ecourile cuvintelor i-au ricoșat din fluviu, pierzându-se în noapte.

Tatăl lui Bex a făcut un semn de încuviințare și s-a mai apropiat puțin.

— Știu, a zis.

— E o nebunie, Abe, a insistat domnul Solomon, clătind din cap.

— Sigur că e, l-a aprobat, calm, domnul Baxter. Dar protocoalele există cu un rost, Joe. Noi știm...

— Noi știm cum se termină așa ceva! a strigat profesorul meu.

— Nu și de data asta, l-a contrazis domnul Baxter. Nu neapărat. Nu și dacă-i dai drumul lui Cammie, și vii cu mine.

— Domnule Solomon...

Nu-mi mai recunoșteam propria voce. Îmi suna îndepărtată și fragilă. M-am și văzut, cum stăteam acolo, în umbră, neîndrăznind să mă smulg din strânsoarea profesorului meu. Slabă. M-am simțit slabă. Așa că m-am smuls.

— Cammie, vino încoace, mi-a ordonat din nou mama lui Bex.

Acum o vedeam pe Bex în spatele ei, nemișcată. Buimăcită.

— Cammie! s-a răstit mama lui Bex, însă eu mi-am întors privirea spre profesorul nostru.

— Domnule Solomon, ce se petrece? De ce sunteți aici? De ce n-ați fost la întâlnirea cu Zach? De ce toți vă privesc de parcă... De ce vorbesc de parcă *dumneavoastră* ați fi dușmanul?

— Cei de la CIA au anumite întrebări pentru el, Cammie, mi-a răspuns domnul Baxter. Asta-i tot. Trebuie doar să răspundă la câteva întrebări.

— Încerci să mă iei prizonier, Abe? a întrebat domnul Solomon, izbucnind în râs și apoi întorcându-se spre mama lui Bex. Grace? Ai de gând să-mi pui cătușe, de față cu Bex și cu Cammie?

— Nu! a strigat Bex, însă vocea mamei ei a fost inflexibilă când a răspuns:

— Știi că așa trebuie.

— Mamă! a strigat Bex.

— Rebecca, nu te amesteca, a prevenit-o tatăl ei. Apoi și-a întors privirea spre omul pe care-l știam cu toții... spre omul în care numai eu și cu Bex mai aveam încredere. Trebuia să te fi gândit mai bine înainte să fi venit aici, Joe, i-a zis.

— Trebuia să vorbesc cu Cammie.

— Cammie era în siguranță cu noi, a replicat mama lui Bex, însă profesorul meu doar a clătinat din cap.

— Cammie nu e în siguranță *nicăieri*, a zis el.

Nu voiam să plâng atunci, dar nici nu mai puteam să mă prefac. Nu eram în vacanță. Eram în ascunzătoare. Eram, la fel ca și corbii, o prizonieră a unui destin pe care nu mi-l cunoșteam, și nu mi-l puteam controla. Așa că l-am privit pe adultul pe care-l cunoșteam cel mai bine: pe singurul bărbat în care avusesem cu adevărat încredere de foarte mult timp.

— Domnule Solomon, spuneți-mi, vă rog, ce se petrece? Și atunci, și-a pus din nou mâinile pe umerii mei.

— Cammie, trebuie să urmărești porumbeii.

— Să... nu înțeleg.

— Promite-mi, Cammie! Orice-ar fi, promite-mi că o să urmărești porumbeii.

Nimic n-avea logică: nici cuvintele, nici expresia din ochii lui, nici felul în care-l fixau cu privirile părinții celei mai bune prietene a mea, de parcă momentul de care se îngroziseră zile de-a rândul sosise în cele din urmă.

S-a auzit o sirenă, și dintr-odată m-am simțit nesigură pe picioare, ca și cum s-ar fi mișcat pământul.

— Domnule Solomon, am zis, cu o voce lentă, calmă, poate că ar *trebui* să veniți cu noi... O s-o sunăm pe mama, și ea o să explice că sunteți profesor, și că s-a produs nu știu ce confuzie, și...